

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych R 1263/2015-4 i R 1221/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 30 kwietnia 2015 r. wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 2 241 613 w zakresie, w jakim oddalono w niej sprzeciw;
- uwzględnienie sprzeciwu nr B 2 241 613 w całości;
- obciążenie EUIPO i Vivatrex GmbH kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2016 r. – Bank Saderat Iran/Rada

(Sprawa T-349/16)

(2016/C 305/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Saderat Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: T. de la Mare, QC, R. Blakeley, barrister i S. Jeffrey, S. Ashley i A. Irvine, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/603 z dnia 18 kwietnia 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2016 L 104, s. 8) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2016/609 z dnia 18 kwietnia 2016 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2016 L 104, s. 19) w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazach w kwietniu 2016 r.: (i) stanowi nadużycie proceduralne i jako takie nadużycie władzy; (ii) jest niezgodne z przysługującym skarżącej prawem do dobrej administracji; (iii) jest niezgodne z zasadami powagi rzeczy osądzonej, pewności prawa i celowości.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazach w kwietniu 2016 r. narusza art. 266 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazach w kwietniu 2016 r. jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazach w kwietniu 2016 r. narusza podstawowe prawa skarżącej do poszanowania jej reputacji i swobodnego korzystania z jej własności, a także zasady proporcjonalności i niedyskryminacji.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazach w kwietniu 2016 r. nie jest wymagane i jest niezgodne ze Wspólnym kompleksowym planem działania.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2016 r. – Belgacom International Carrier Services/Komisja

(Sprawa T-351/16)

(2016/C 305/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Belgacom International Carrier Services (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Vanhulle, B. van de Walle de Ghelcke, C. Borgers i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2–4 tejże decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustaleniu domniemywanego środka pomocy i przy uznaniu go za system pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady 2015/1589 ⁽¹⁾ i art. 107 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 TFUE, nie przedstawiła uzasadnienia i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że belgijski system decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków stanowi środek pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady 2015/1589 oraz ogólne zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, gdy nakazała odzyskanie domniemywanej pomocy.